

[Lone Dybkjær]

Men det tror jeg også vil kunne lade sig gøre, hvis vi styrker den danske indsats i forbindelse med de internationale organisationer og måske også i højere grad gør erhvervslivet opmærksomt på de muligheder, der er her. I den forbindelse må man sige, at vore nordiske kolleger, navnlig svenskerne, er utrolig meget mere ferme til dette, end vi er i Danmark, så vi kan godt lade os inspirere en lille smule af dem. Jeg synes, vi skulle bede ministeren overveje, om han ikke kunne få et par personer eller 3 til nærmere at vurdere, hvordan vi kan øge mulighederne for at få danske erhvervsvirksomheder ind på dette område. Jeg er opmærksom på, at det ikke er nogen nem opgave, men jeg tror bare, at det måtte kunne lade sig gøre, og jeg synes, det er vigtigt at tage hul på denne diskussion.

Jeg vil gerne som afslutning sige – det har hr. Riishøj allerede været inde på – at miljøpolitik er at tænke langt og handle nu. Vi skal altså have et langsigtet perspektiv, men det skal bestemt ikke forhindre os i at gøre noget her og nu – vi har allerede et udmærket grundlag at gå ud fra.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Fru Lone Dybkjær sagde i sit indlæg, at det var de rigeste lande i verden, der skulle gå i spidsen med ulandsbevillingerne, og det er jeg fuldstændig enig med fru Lone Dybkjær i, men spørgsmålet er, om Danmark, der har verdens største gæld pr. indbygger, er blandt verdens rigeste lande – en gæld, som det alene kræver 150.000 danske industriarbejderes indsats for bare at betale renterne på. Er det det Danmark, fru Lone Dybkjær mener er blandt verdens rigeste? Jeg kan ikke se det, men det kan være, fru Lone Dybkjær kan.

Bollmann (CD):

Jeg vil gerne på CD's vegne først takke ministeren for en meget grundig og egentlig også en meget loyal besvarelse af den forespørgsel, der er rejst. Når jeg bruger ordet »loyal«, er det, fordi jeg mener, at den meget nøje følger de linjer i det arbejde, der er foregået i FN, og de resultater, der under FN's seneste generalforsamling er opnået.

Danmark har jo helt givet, som det også fremgår af ministerens svar, i FN ydet et meget vægtigt bidrag både til nedsættelse af Brundt-

land-kommissionen, til selve arbejdet og endelig i arbejdet med vedtagelse af resolutioner på FN's 42. generalforsamling.

Jeg havde selv fornøjelsen under generalforsamlingen at følge en del af drøftelserne, herunder også at høre både vores egen statsministers og andre regeringscheferes indlæg. Jeg mener derfor, at regeringen med god grund kan sige, at man har været dybt engageret i spørgsmålene gennem meget lang tid.

Vi er i CD meget enige i, at der på verdensplan må gøres en ekstra indsats for Den Tredje Verdens lande. Vi er enige i, at indsatsen mod fattigdommen må tage hensyn til naturressourcer og til miljø, og jeg synes også nok, at de eksempler, man ser gang på gang rundt omkring i verden, virker utrolig skræmmende. Jeg kunne f.eks. nævne udryddelse af regnskove, forurening af de meget store vandløb, men der findes en lang række andre eksempler, som jeg ikke skal gå ind på her, men som i hvert fald giver stof til eftertanke. Jeg mener, de klart viser, at der er behov for en udvikling, som ikke kun tager hensyn til situationen her og nu, men også giver mulighed for en eksistens i de år, der kommer, for de generationer, der kommer, og det er vel egentlig det, der er beskrevet i det udtryk, der går igen hele vejen, nemlig begrebet »bæredygtig udvikling«.

En anden fortolkning af begrebet »bæredygtig udvikling« må være, at den befolkning, som omfattes af de projekter, vi nu taler om, forstår behovet for de miljø- og ressourcehensyn, der tales om. Jeg mener ikke alene, det gælder lokale befolkningsgrupper, det gælder også regionale og centrale myndigheder – eller sagt på en helt anden måde: Hvis man føler, at der stilles helt specielle miljøbetingelser, som er uforståelige eller helt uden for traditionen, som betingelse for at modtage eller deltage i hjælpeprojekter, tror jeg slet ikke, projekterne lykkes. Så tror jeg, en del modtagerlande eller -områder vil føle, at der handles hen over hovedet på dem, og så er der i hvert fald risiko for fiasko med bistandsprojekter – noget, som vi indimellem hører om, og som selvfølgelig ikke er med til at fremme forståelsen for udviklingsbistand i befolkningen i de lande, der yder.

Derfor er det selvfølgelig også rigtigt, at den miljøpolitik, der her er tale om, ikke kun vedrører tredjelande, men også gælder resten af verden, og jo mere industrien i de industrialiserede